

DACĂ ÎI ESTE FOAME VRĂJMAȘULUI TĂU, DĂ-I SĂ MÂNÂNCE

Aceasta este o poruncă foarte limpede a lui Dumnezeu, pe care oricine o poate înțelege foarte bine și pentru care găsim în Vechiul Testament o ilustrație foarte frumoasă.

În 2 Împărați 6,22, proorocul Elisei îi dă împăratului lui Israel o importantă și instructivă misiune: Dumnezeu a dat oștirea împăratului Siriei, vrăjmașii poporului lui Dumnezeu, în mâna împăratului lui Israel, care vrea să folosească și cel mai mic prilej de a-i nimici pe vrăjmași. Dar Elisei îi răspunde: »Să nu-i măcelărești! Dă-le pâine și apă, ca să mănânce și să bea!«

Dar să nu tragă nimeni concluzia de aici (deducțiile logice sunt zidurile de apărare ale lui Satan), că Dumnezeu procedează întotdeauna așa cu vrăjmașii Lui; iar învățăturile Scripturii sunt destul de clare în această privință și numai dacă dintr-un anumit motiv intenționat ne închidem față de ele, numai atunci nu putem recunoaște adevărul. Să luăm Biblia și s-o citim mai cu atenție. Poate unii ajung atunci la cunoștința adevărului.

Împăratul Siriei a venit cu o oștire puternică și noaptea a încercuit cetatea. Acest lucru l-a văzut dimineața slujitorul lui Elisei, când a ieșit afară. El i-a zis: »'Ah! Domnul meu, cum vom face?' El a răspuns: ,Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi, decât cei cu ei.' Elisei s-a rugat: ,Doamne, deschide-i ochii să vadă!' Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.«

În urma rugăciunii lui Elisei, toată oștirea siriană a fost **lovită cu orbire** și Elisei i-a condus la Samaria. **Apoi, în Samaria, în urma rugăciunii lui Elisei, li s-au deschis ochii și s-au uitat și iată că erau în mijlocul Samariei.**

»Împăratul lui Israel, văzându-i, a zis lui Elisei: ,**Să-i măcelăresc, să-i măcelăresc, părinte?**' ,**Să nu-i măcelărești!**' a răspuns Elisei. Obișnuiești tu oare să măcelărești pe aceia pe care îi iei prinși cu sabia și cu arcul tău? Dă-le pâine și apă, ca **să mănânce și să bea**; apoi să se ducă la stăpânul lor.' Împăratul lui Israel le-a dat un prânz mare și au mâncat și au băut; apoi le-a dat drumul și au plecat la stăpânul lor.«

Elisei n-a vrut să-l învețe cu tot dinadinsul pe împăratul lui Israel că întotdeauna trebuie să procedeze ca în acest caz, **că întotdeauna ar trebui să le dăm vrăjmașilor pâine și apă**, ci îl atenționează că totuși nu este ceva obișnuit să **măcelărești prizonierii de război**; nici chiar atunci când i-ai luat prizonieri cu sabia și cu arcul tău.

Dacă facem așa cum fac mulți, adică să nu citim mai departe, atunci ne facem, în general, o impresie cu totul falsă, crezând: așa procedează Dumnezeu întotdeauna; că doar ne-a spus: »Dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce!« Dar cititorul este rugat să-și ia Biblia și să citească mai departe.

Prima dată citim: »**Și oștile sirienilor nu s-au mai întors în Israel.**« (2 Împărați 6,23) Dar **deja în versetul următor** citim că Ben-Hadad, împăratul Siriei, **nu numai că a trimis oști în țară**, ci că și-a **adunat toată oștirea** și a pornit spre Samaria. Urmarea a fost o mare foamete. **Aceasta a fost mulțumirea** că împăratul lui Israel, nu numai că nu i-a măcelărit, dar a mai și dat oștirii sale un prânz mare. Ne gândim ce îngrozitori erau sirienii! De acest lucru ne putem da mai bine seama, dacă ne gândim că în primul caz sirienii erau atacatorii. Ei au venit noaptea și au înconjurat cetatea. N-au avut intenții bune, ei erau vrăjmașii. Iar împăratul lui Israel le-a dat un ospăț. Căci ei erau învinși, erau prizonieri. Împăratul lui Israel ar fi putut să-i nimicească.

A doua oară a venit împăratul Siriei cu toată oștirea lui, lăsând după sine o foamete mare, tocmai acolo unde a avut parte de atâta îndurare. Și foametea a fost foarte grea. Un cap de măgar costa 80 de sicli de argint și un sfert de cab de găinaț de porumbel prețuia cinci sicli de argint. Și deja începeau să taie copiii ca să-i mănânce.

Lucrul acesta îl știa Dumnezeu dinainte. Dar atunci de ce a lăsat prima dată pe sirieni să mănânce? Da, planul lui Dumnezeu este minunat. El știe totul dinainte și cu toate acestea procedează cu totul altfel decât am face noi, oamenii.

Același Dumnezeu, care prin Elisei a poruncit împăratului lui Israel să pună pâine și apă înaintea vrăjmașilor Săi, a vrăjmașilor poporului Său, a făcut ca toată armata siriană s-o ia la fugă, în loc să-i ospăteze din nou. (2 Împărați 7,6-7)

Atât de grăbiți au fost să fugă, că și-au lăsat acolo caii și măgarii și i-au lăsat acolo, cu toate că în goana lor le-ar fi fost de bun folos; n-au îndrăznit, așa de mare era teama lor față de împărații hetitilor și ai egiptenilor, care, de fapt, nu voiau să le facă nici un rău. Domnul a făcut să se audă în tabăra siriană un vuiet de care și un vuiet de cai, un vuiet de mari oștiri; iar această mare oștire (oștire pământescă) nici măcar nu era acolo. Cu siguranță că oștirea cerească a făcut acel vuiet.

Ei și-au lăsat în urmă propriile lor alimente, care au fost de mare folos israeliților pe jumătate morți de foame. Deci de data aceasta a fost invers și acest lucru ni se spune deja în capitolul următor. De data aceasta sirienii au luat-o la fugă, iar israeliții au fost ospățați.

Ne-am fi așteptat ca după această minunată întâmplare, sirienii să nu mai întreprindă așa ceva, să facă război lui Israel, poporului care i-a primit cu atâta drag când au fost la greu. Cu toate că împăratul putea să-i nimicească pe loc, le-a dat pâine să mănânce și apă să bea.

Așa este omul pe care bunătatea lui Dumnezeu trebuie să-l ducă la pocăință. El disprețuiește bunătatea lui Dumnezeu și rămâne vrăjmașul Său. De aceea judecata este hotărâtă.

Gândul studiat este foarte serios și ar trebui să ne aducă aminte, că Dumnezeul nostru este și un foc mistuitor și că judecata începe de la casa lui Dumnezeu. »Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu.« (Evrei 10,31) »Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?« (1 Petru 4,17-18